

AMY LE FEUVRE

PODUL DE PIATRĂ

Traducere din limba engleză
Diana Stănciulescu

editura
Σοφία

București

UN PRIETEN AGREABIL

*Dacă-mi va fi dat să mă târăsc, mă voi târi mulțumit;
 dacă-mi va fi dat să zbor, mă voi avânta în zbor.
 Dar, atâta timp cât va depinde de mine, nu voi fi niciodată nefericit¹.*

Era o dimineață senină, la începutul lui aprilie. Afară, o grădină neobișnuită, de modă veche, cu mult gazon și flori de primăvară în culori vii, mărginită de tufe perene. Înăuntru, o sufragerie lungă și joasă, cu masa de mic-dejun așezată. Olive Tracy stătea în fața ferestrei deschise, îngânând un cântec doar pentru ea, și se uita la pajiștea scăldată în lumină și încărcată de broboane de rouă.

Era o tânără zveltă și înaltă, cu părul castaniu închis și ochii albaștri, ca irlandezii, ochi ce păreau că-și stăvilesc mereu impulsul de a râde, în timp ce buzele i se arcuiiau poznaș. Chipul, însă, avea un aer impresionant. Bărbia ferm conturată trăda hotărârea, iar fruntea înaltă sugera o fire gânditoare.

Îmbrăcată într-o bluză de bumbac proaspăt spălată, cu o fustă bleumarin și un buchet de narcise galbene la cingătoare, ar fi putut foarte bine să pară primăvara personificată.

Atitudinea ei, felul în care și-a ridicat capul să privească o ciocârlie înălțându-se, exprimau bucurie și speranță nestăvi-

¹ Sydney Smith (1771-1845), cleric anglican, eseist și spirit satiric, cunoscut pentru inteligența, umorul și comentariile sale asupra societății și politicii britanice (*n. red.*).

lită. Deocamdată viața i se părea foarte frumoasă, era plină de energie, iar lumea proaspătă și dulce din jurul ei îi încânta sufletul.

„Sus mă-nalți! Mă-nalți sus până la cer!
 Tu, ciocârlie, cânți plină de mister;
 Sus mă-nalți! Mă-nalți sus până la cer!
 Tot cânți și iar cânți
 Și raiu-l încânți.
 Mă poartă, mă-ndrumă până voi găsi
 Locul unde simți c-ai prohorisi!”

Rostea aceste cuvinte cu o bucurie neumbrită de nici o grijă, dar, deodată, tresări când o voce de bas a repetat, ca un ecou, ultimele două versuri.

– Bună dimineața, Olive!

– Vai, ce m-ai speriat! De obicei, domnia ta nu se trezește în zori.

L-a salutat pe nou-venit, care traversase peluza neobservat și stătea acum în fața ferestrei deschise, cu un zâmbet larg; apoi l-a invitat în casă. Acesta și-a făcut vânt peste per vazul jos, cu privilegiul unui vechi prieten; apoi s-a oprit cu spatele la șemineu și a măsurat-o din cap până în picioare cu un aer grav.

– Ești prima care a coborât?

– Ce observație originală!

El a surâs – un zâmbet care, parcă, i-a schimbat trăsăturile cam aspre și mohorâte. Înalt și lat în spate, cu ochii cenușii, sinceri și limpezi, care îi făceau negreșit pe răufăcători să se cutremure, Marmaduke Crofton nu prea putea fi numit un bărbat chipeș. „Un bărbat adevărat!” a fost lauda cea mai aleasă care i s-a adus vreodată. Iar mama lui a fost singura care a îndrăznit să afirme că el ar avea un chip frumos.

– Am o veste, dar o păstrez până când îşi va face apariţia şi restul familiei.

– Este o veste bună?

El a aruncat o privire spre faţa de masă de un alb impecabil, la vasul de argint din care ieşeau aburi, la elegantul serviciu de mic-dejun, împodobit cu buchete de narcise galbene aşezate în vase pe mijloc, apoi a remarcat:

– Cred că aici micul-dejun este cea mai plăcută masă a zilei.

– Îmi îngădui să-ţi spun şi de ce ţi se pare așa? Pentru că te simţi atât de virtuos venind la timp pentru micul-dejun. Se spune că aceia care se trezesc de dimineaţă sunt exasperant de mulţumiţi de sine şi de satisfăcuţi. Dar iată că a venit şi mama! Pe Elsie n-o mai aşteptăm de obicei, așa încât ne poţi împărtăşi vestea!

O doamnă în vârstă, distinsă şi delicată, purtând o ţinută de văduvă, a intrat tocmai când fiica ei vorbea şi l-a salutat călduros pe tânărul oaspete.

– E ca pe vremuri, Duke! Mai ții minte când tu și Mark veneați în fugă prin grădină în drumul vostru spre școală, cu rugămintea de a primi o felie de pâine cu miere și niște sale-uri, spunând că acasă la voi sunteți ținuți aproape flămânzi?

– Mereu ați fost prea amabilă cu noi, spuse Marmaduke Crofton cu o lumină blândă în ochii lui cenușii. Ei bine, doamnă Tracy, ieri am trecut pe la doctor și acum mă duc în oraș să văd dacă mă pot realătura subunității!

– Dar unde mai este acum?

– La Aldershot. Însă eu mă voi alătura celei de la Cape.

În clipa aceea Olive ridică privirea.

– Este decizia ta sau a Oficiului pentru Război? îl întrebă.

– E în totalitate decizia mea. Îi voi lua locul lui Perry, care vrea să se întoarcă acasă.

– Mă surprinde că pleci în străinătate cu tatăl tău atât de nevolnic, zise cu delicatețe doamna Tracy. Oare doamna Crofton este de acord?

– Da, cred că da. Realitatea este că-i voi fi mai aproape lui Mark, care în ultima vreme a fost la pământ, și mama abia așteaptă să îl revadă. Voi fi la numai 20 de mile distanță de tranșeele lui.

– Mereu este ceva legat de Mark, murmură Olive.

S-a lăsat tăcerea, întreruptă doar de venirea lui Elsie Tracy, o fată cu părul blond, cu doi ani mai mică decât Olive. Văzându-l pe oaspetele lor, păru puțin dezamăgită.

– Chiar nu-mi plac surprizele dimineața, a zis aceasta și, după ce a salutat pe toată lumea, s-a așezat pe locul ei la masă, încruntată.

– Lui Elsie îi ia mult să se trezească de-adevăratelea, spuse Olive, aruncându-i surorii ei o privire întrebătoare. Ea se trezește treptat, până pe la prânz. Un proces dificil pentru noi, toți!

– Nu e cazul să te străduiești să mă atragi în conversația voastră, remarcă Elsie indiferentă. Urechile mele au mai mult de lucru și când limba nu. Ce mai e nou?

– Duke va pleca în străinătate, remarcă doamna Tracy.

Apoi, întorcându-se spre tânăr, adăugă:

– Ești sigur că te-ai refăcut de-a binelea? Nu ar fi de dorit să ai iarăși temperatură când ajungi acolo.

– Mă simt mai bine ca oricând, veni răspunsul lui însuflețit. Îmi va prii să schimb puțin aerul și peisajul. N-am mai fost niciodată la Cape. Va fi o experiență nouă.

– Și cât timp stă acolo subunitatea ta?

– Nu prea se știe. Am impresia că sunt tulburări în zona aceea.

– Lasă că te întorci tu cu o negresă drept soție, zise Olive, râzând ușor.

Marmaduke nu-i răspunse nimic, dar îi întâlni privirea jucăușă cu un aer grav și neclintit. O atitudine care a avut asupra ei efectul de a-și feri imediat privirea de a lui, plecându-și ochii, încurcată, spre farfuria din fața ei. A ridicat cana cu lapte, apoi a scăpat-o cu zgomot, iar frumoasa față de masă albă a fost inundată instantaneu.

Doamna Tracy tresări și păru foarte deranjată.

– Olive dragă, tare neatentă mai ești! Sună clopoțelul să vină Fanny. Îmi displace foarte mult neîndemânarea. Ce-ai crezut că faci? În general tu nu ești așa stângace!

– Mă bucur de fiecare dată când Olive greșește! observă Elsie liniștită. E o plăcere să o văd greșind, căci e mereu așa de sigură pe ea și corectă...

– Nu greșesc eu prea des, spuse Olive veselă. Iar când se întâmplă, îmi asum lucrul ăsta. Mamă, îmi pare rău, dar n-am spart cana! Unde rămăsesem? A, știi, trebuie să treci și pe la Diogene, Excelență!

– Sigur că da! Ce mai face? Cred că e cum îl știu dintotdeauna.

– Neschimbat.

Au mai făcut conversație pe diferite subiecte, apoi Marmaduke a ieșit din încăpere, spunând:

– Nu-i pot oferi băiatului decât zece minute. Olive, te rog să mă anunți când vin, da?

De îndată ce s-a închis ușa în urma lui, Olive comentă cu înflăcărare:

– Nu înțeleg cum reușește doamna Crofton să-l aprecieze mai mult pe Mark decât pe Excelența Sa. Proprietatea se duce de râpă din cauza proastei gestionări a administratorului ăluia îngrozitor, și nu mai rămâne nimeni să-l verifice. Din Aldershot ar mai putea veni Excelența Sa, dar din Africa de Sud?! Iar tatăl lui se stinge încet! Mi se pare pur și simplu nemilos!

– Mă tem că Mark le-a dat mari bătaii de cap în ultima vreme, zise mama ei. Doamna Crofton așa mi-a spus ultima oară când ne-am văzut. Are nevoie de o sumă mare de bani și mi se pare că ea ar vrea ca Duke să afle care este situația lui exactă și să se ocupe de afacerile lui de acolo.

– Mark nu se dezice. Pot doar să sper că nu se va întoarce acasă.

– Eddie a scăpat de pacoste acum, spuse Elsie ridicându-se de la masă și trecând cu ușurință peste pervazul jos. Olive, vrei să-ți aduc flori?

– Da, câteva pentru salon. Mamă, am primit vești de la Eddie azi-dimineață! Spune că vrea să ceară două zile permisie săptămâna viitoare.

– Vine acasă? Vai, Olive, dar mult ai mai așteptat să ne dai vestea aceasta! Dragul de el! De trei luni nu l-am mai văzut.

De pe buzele și din privirea Oliviei pieri orice bucurie. Rămase în picioare, confruntând-o pe mama ei aproape cu duritate.

– Mamă, nu ar trebui să vină acasă! Vreau să-i scriu și să-l sfătuiesc să nu vină.

Doamna Tracy s-a așezat pe un scăunel de lângă fereastră și a întins mâna după scrisoare.

– Spui aberații, Olive! Mereu ești atât de severă cu el... Dar ce ne-a scris? Nu e firesc să fie locul lui acasă?

– Nu pricep de ce s-a mai înrolat în armată, spuse Olive, dându-i scrisoarea mamei ei. Singurul lui gând era să scape de slujba pe care o avea.

Rostind acestea, s-a oprit iarăși în dreptul ferestrei, dar încruntată. Apoi s-a uitat la ceas și a părăsit grăbită încăperea, ieșind într-un hol pătrat și întunecat.

– Gata, vino! strigă ea cu voce limpede și răsunătoare.

Marmaduke Crofton coborî scara, sărind câte două trepte deodată.

– Hai cu mine până la pod, vrei? o invită el.

Olive îl privi cu îndoială.

– Dar vei întârzia.

– Am destul timp.

Ea își luă o pălărie cu boruri largi și îl conduse pe o ușă de sticlă spre grădina însorită.

Elsie, care culegea un soi rar de narcise, îi salută scurt când au trecut pe lângă ea.

După ce au străbătut gazonul verde și un șir de ulmi, au ieșit pe o portiță de fier, înspre o cărare șerpuită, au sărit pârleazul, ajungând într-o luncă cu flori de piciorul-cocoșului, în timp ce Olive vorbea repede și nu foarte coerent.

În cele din urmă, își privi în ochi tovarășul de drum.

– Ești cam posomorât, Excelență! Cum să fii așa într-o asemenea dimineață? Pur și simplu te bucuri să trăiești într-o zi ca asta!

Atunci el a privit-o și i-a spus cu o voce gravă și hotărâtă:

– Olive, acum șase luni ți-am pus o întrebare, iar tu mi-ai dat un răspuns. În dimineața aceasta ai spus că rareori faci greșeli. Oare speranța mea că atunci ai făcut totuși una e deșartă?

– O speranță întru totul falsă, zise Olive pe un ton căutat vesel, privind drept înainte în timp ce vorbea. Dacă îți aduci aminte, atunci am convenit că vom rămâne, totuși, vechi prieteni. Eu nu am încălcat această înțelegere.

Marmaduke își mușcă mustăcioara, agitat.

– Voi fi plecat multă vreme, spuse el, altfel nu aș reveni cu rugămintea mea atât de curând.

Tocmai ajunseseră la podul vechi de piatră de peste râu. De partea cealaltă se afla drumul mare, iar Olive rămase pi-ronită locului cu o expresie plină de hotărâre pe chip.

– Trebuie să mă întorc, zise ea, râzând nesigur. Am de făcut curat și de stabilit masa. La revedere! Nu am nimic nou

de spus față de cele discutate de noi deja pe acest subiect. Și regret că ai ales să îl redeschizi.

Marmaduke se opri și își îndreptă spatele, ca și cum voia să se îmbărbăteze. Îi luă mâinile în ale lui și o sili să îl privească în ochi; dar, rezervată, Olive ridică spre el fața cu o expresie sfidătoare și ironică.

– Olive, nu cred că-ți cunoști bine sentimentele!

– Mulțumesc! răspunse ea, făcând o mică reverență. Pare-mi-se că e ceva ciudat să nu apreciez o asemenea ofertă. Sunt foarte recunoscătoare pentru această onoare, însă...

Nu a mai apucat să continue, căci Marmaduke i-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp, a tras aer în piept, și-a ridicat pălăria și s-a îndepărtat fără un cuvânt. Ea a rămas pe loc, privindu-l cum dispare, încercată de un amestec de ușurare și uluială.

„Ce bleg!” își spuse încet. „De ce nu poate accepta un «nu», așa cum trebuie? Acum n-a făcut decât să strice atmosfera ultimelor noastre zile și m-a făcut să mă simt ca și cum eu i-am vorbit prea dur. Cu toate că el a fost cel care a înrăutățit situația, readucând în discuție povestea aceea veche!”

S-a rezemat cu mâinile de podul vechi, privind lung la apele curate de dedesubt.

– Așa de agreabil ca prieten și totuși dezagreabil ca iubit... Of! Ce n-aș da să fi rămas băieți și fete pentru totdeauna!

A oftat, apoi se întoarse pe aceleași urme spre casă, pe pajiște. În aer plutea o mireasmă dulce primăvăratică, iar păsările își purtau cânturile de dragoste. Pe pajiște, mielușei albi zburdau pe lângă mamele lor mari și liniștite; mugurașii timizi erau încurajați de o adiere blândă să își desfacă taina vieții și să înflorească în revărsarea de lumină dimprejur.

Însă, într-un fel sau altul, bucuria și voioșia dimineții de primăvară păreau să se fi risipit pentru Olive. Abia când a ajuns în grădină și se apropia de casă, s-a scuturat nerăbdă-

toare și a alergat înăuntru cu zâmbetul ei obișnuit. Preț de jumătate de oră, a trebăluit prin bucătărie și prin cămară. Apoi, aruncând o privire în sufragerie, o zări pe mama ei stând pe un fotoliu scund și citind ziarul, în timp ce Elsie era la birou, unde redacta niște scrisori. Cu pași ușori a urcat la etaj și a împins ușa de la capătul culoarului lung. Acolo fusese camera de lecții a familiei, care încă mai păstra acest nume. Nu era o cameră mobilată luxos, însă era foarte veselă și confortabilă. În mijloc trona, acoperită cu o față de masă roșie, o măsuță rotundă pe care se afla o colivie cu botgroși. Draperiile roșii și un covor roșu decolorat răsfângeau o atmosferă caldă în toate colțurile camerei. Tablouri de tot felul și de toate mărimile împodobeau pereții. În cele două firide se aflau rafturi cu cărți, la care se adăugau un pian vechi și o canapea aproape de fereastră – acestea erau piesele de mobilier principale. Însă, pe canapea, rezemat pe perne, stătea un flăcău, și tocmai spre el s-a îndreptat Olive.

– Ia spune, dragă Diogene, ai avut cumva un oaspete de dimineață?

Băiatul se întoarse spre ea cu un zâmbet larg de bun-venit. Chipul lui era neobișnuit de blând: palid și prelung, cu părul castaniu tuns scurt și cu ochii alunii, cu gura ce știa să zâmbească și în clipele de suferință. Toate trăsăturile feței îi erau impregnate de umor. Dar ceva mai profund și mai dulce se imprimase asupra trăsăturilor lui Osmond Tracy.

– Vino încoace, Olly. Ia loc! Știi bine că tu niciodată nu ești ocupată...

– Nu, niciodată, zise Olive, zâmbind și mângâindu-l ușor pe părul castaniu. Uite, îți ofer jumătate de oră, și apoi trebuie să redactez o scrisoare importantă.

– Una pentru Eddie, pun pariu, veni imediat replica lui Osmond. Cumva tânărul cerșetor te-a umplut iar de griji?